

שם בית ספר: מקיף אורט א' אשקלון

נושא העבודה:

עדותה של חווה וולף וויז'ניצר,

הרפלקציות האישיות של חברי הקבוצה והרפלקציה הקבוצתית

שם הסרטון: לא אשכח ולא אסלח

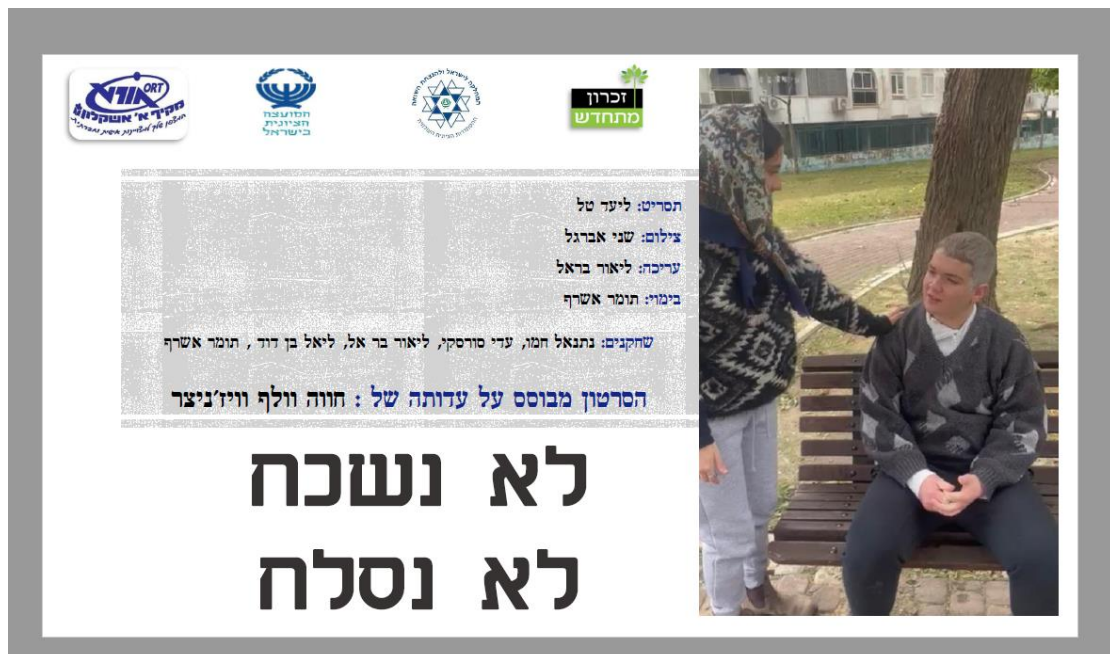
קבוצה מספר: 2

שמות חברי הקבוצה:

תומר אשרף, ליעד טל, שני אברג'ל, ליאור בר אל

כיתה 4

2023

תסריט: ליעד טל
צילום: שני אברג'ל
עריכה: ליאור בר אל
בימוי: תומר אשרף

שחקנים: נתנאל חמו, עדי סורסקי, ליאור בר אל, ליאל בן דוד, תומר אשרף

הסרטון מבוסס על עדותה של: חווה וולף וויז'ניצר

**לא נשכח
לא נסלח**

עדותה של : חווה וולף וויז'ניצר

העדות אשר בחרנו לעשות היא של חווה וולף וויז'ניצר.

חווה נולדה בשנת 1932 בעיירה וויז'ניץ בחבל בוקוביזה. העיירה הינה מרכז חסידי גדול ו90% מתושביה חסידים.

חווה גדלה בבית מסורתי במעמד גבוה, אביה מיכאל היה בחור ישיבה ושוחט, ואימה רחל הייתה עקרת בית. חווה נהגה ללכת עם אביה לבית הכנסת. בשנת 1937, עברה חווה ומשפחתה לדורנשט עיר בצפון רומניה, בדורשנט לא היו תנאים טובים כלל, וחיו במעמד נמוך מאוד. באותה תקופה התגברה בצורה דרסטית שנאה כלפי יהודים עקב עליית הנאצים לשלטון בגרמניה.

בשנת 1941 עברה היא ומשפחתה לראדוץ ושכרו שם בית עם גינה וחצר ובו קיוו שישארו שם עד סוף המלחמה.

לאחר מכן, ב11 באוקטובר 1941 גורשו חווה ומשפחתה לטרנסניסטריה(מקום ריכוזם של יהודים) בסרביה, עם הגעתם הכניסו אותם לקרונות ובהם שררה צפיפות איומה הכוללת ילדים ומבוגרים. שם נפגשו עם דודתה, שתי אחיותיה ועוד אח נשוי עם שתי ילדותיו.

במקום מפגשם ישנו מעבר של נהר ובו חיילים, החיילים היו רומנים ואוקראינים ולא היו גרמנים אשר ביצעו מעבר רק לאנשים ששיחדו אותם לעבור את הנהר, חווה ומשפחתה שיחדה את החיילים בשעון זהב ובכסף המעט שהיה להם בכדי לעבור את הנהר.

לאחר שחצו את הנהר הועברה משפחתה של חווה למחנה מעבר במוגילוב פודולסקי (עיר הנמצאת במחוז ונציה) מקום זה שימש כאחד ממקומות הריכוז של היהודיים המגורשים.

דודתה של חווה, מרים. שהייתה רופאה קיבלה אישור יוצא דופן לשמש בתור רופאה בגטו קופייגורד, ומשפחתה חברה אליה במעבר שם.

כשהגיעו לכפר פוזרו משפחתה של חווה בבתים של יהודיים מקומיים. בבתים שרר קור עז ואנשים קפאו בחדרי הבתים, ובחדרים יש צפיפות רבה. ליהודים היה עוני כבד ונאלצו לחפש מזון בפחים ומוצאים מידי פעם פרי.

באותה תקופה חווה בתור ילדה קטנה חסרת מצב רוח מסתכלת על איך מעמיסים אנשים קפואים ומתים על עגלות ואיך זורקים אותם כאילו הם כלום שום דבר.

ב22 במרץ 1944 הכפר קופייגרד שוחררה מהגטו בידי הצבא האדום ומשפחתה של חווה חזרה בחזרה בחזרה לרדאוץ רומניה. שם הצטרפה לקן של בני עקיבא ובשנת 1947 עלתה חווה ומשפחתה בסוף אותה שנה לארץ ישראל על האונייה "גאולה" ואחרי 6 שנים התחתנה חווה עם שמעון וולף ונולדו להם 3 בנות.

רפלקציה קבוצתית :

בהתחלה לכל אחד היה רעיון אחר למשפט ולא ידענו איך בסופו של דבר נגיע לתוצר כמו שצריך, הדרך שבה התמודדנו עם הקושי היה שכל משפט שכתבנו חשבנו עליו לעומק וכל מקום שחשבנו לצלם דמיינו לעצמנו איך זה יעבוד והאם זה באמת האופציה הטובה ביותר והשתדלנו להכניס את הרעיון של כולם לתוך התוצר שלנו.

במבט אל יום הצילומים, יום הצילומים התרגשנו מאוד כי זה בעצם הרגע שלו כולנו חיכינו הרגע שהתכנון והתסריט יוצאים לפועל והיינו בלחץ בגלל הזמן שהיה לצילום הסרט. נתקלנו בקשיים ואחד מהם היה שרצינו שהסרט יהיה הכי טוב שאפשר והדבר הזה דרש הרבה טייקים וכמה שעות של צילום. עם הזמן כולם כבר התחילו להתעייף מהצילום הצלם, השחקנים התעייפו אך למרות זאת התגברנו ובעזרת אמא של ליאור שסייעה לנו ונתנה לנו מוטיבציה.

במהלך כתיבת הטקסט, לא ידענו איך את עדות הניצולה, להביא אותה לידי ביטוי בכתיבת הטקסט. היה בהתחלה די מתסכל אך פתחנו זום ובו כתבתנו את התסריט ביחד כל חברי הקבוצה, כתיבת הטקסט מאוד זרמה.

דבר שעזר לנו מאוד בתכנון הסרט הוא העצות וההכוונה של שיעה שעזר לנו למקסם את יכולתנו.

הסרטון הקצר מראה את העדות של חווה, וחווית הצפייה היא עצומה ומשמעותית והיא מעבירה בצורה הטובה ביותר את נושא השואה לנוער. כיום הנוער כבר לא יכול לשבת מול הטלוויזיה במשך ארבע שעות רצופות ולצפות בסרט בנושא השואה. הסרטון הוא באורך של כשלוש דקות והוא מעביר את העדות ומסר בצורה הטובה ביותר.

רפלקציה:

שם התלמיד: תומר אשרף

בראשית השנה הציגו לנו את הפרויקט ומיד לאחר הצגת הפרויקט אני וקבוצתי ישבנו יחד כולם ונכנסו לקובץ שאלונה שלחה לנו ומשם בחרנו בעדות של חווה וולף וויז'ניצר.

בחרנו באישה מלכתחילה כי שני חברתי לקבוצה רצתה וכולנו הסכמנו איתה מכיוון שמטרתנו הייתה להעצים את הנשים שחוו את השואה. בזמן כתיבת התסריט כולם היה שותפים וקושי אחד שנתקלנו בו היה שזו פעם ראשונה שאנחנו נכנסים לדמות של תסריטאים ובאמת כותבים סרט לא ידענו כל כך איך להתאים את המילים למה שאנחנו רוצים שיצא באמת וגם לא ידענו איך לעשות את הצילום עצמו, באיזה מקום ואיך לגרום שמי שרואה את הסרטון יבין באמת מה אנחנו מנסים להעביר.

ברגעים אלו של כתיבת התסריט בתחילת הדרך אני חושב שכולנו היינו מתוסכלים כי לא הכול הסתדר לנו מבחינת דרך הצילום. בנוסף לכל אחד היה רעיון אחר לעוד משפט ולא ידענו איך בסופו של דבר נגיע לתוצר כמו שצריך, הדרך שבה התמודדנו עם הקושי היה שכל משפט שכתבנו חשבנו עליו לעומק וכל מקום שחשבנו לצלם דמיינו לעצמנו איך זה יעבוד והאם זה באמת האופציה הטובה ביותר והשתדלנו להכניס את הרעיון של כולם לתוך התוצר שלנו.

ביום הצילומים התרגשנו מאוד כי זה בעצם הרגע שלו כולנו חיכינו הרגע שהתכונן והתסריט יוצאים לפועל והיינו בלחץ בגלל הזמן שהיה לצילום הסרט. נתקלנו בקשיים ואחד מהם היה שרצינו שהסרט יהיה הכי טוב שאפשר והדבר הזה דרש הרבה טייקים וכמה שעות של צילום. עם הזמן כולם כבר התחילו להתעייף מהצילום הצלם, השחקנים התעייפו אך למרות זאת התגברנו ובעזרת אמא של ליאור שסייעה לנו ונתנה לנו מוטיבציה.

למעשה כל חברי הקבוצה הבינו שלכולנו יש מטרה אחת ובסופו של דבר הצלחנו להשיג את התוצר שרצינו. אנחנו מרוצים מהתוצר שלנו ושמחים לקחת חלק מפרויקט "זיכרון מתחדש" שלדעתי הוא מאוד חשוב לדור שלנו שימשיך להעביר את זה הלאה.

תודה לשעייה שעזר לנו, מיקד אותנו והעיר הערות.

רפלקציה:

שם התלמיד: ליעד טל

בתחילת שנה שעוד לא בשיעור היסטוריה הראשון המורה שלנו הציגה לנו על השיעור הראשון את הפרויקט "זיכרון מתחדש", כשסיפרה לנו המורה על מטרת הפרויקט שהיא לקחת עדויות של ניצולי שואה ולהביא אותן לידי ביטוי בתור סרט קצר, ישר הייתי בעניין וזמן קצר לאחר מכן כבר התחלנו בבחירת העדויות.

העדויות שבחרנו היא של חווה וולף וויז'ניצר, רצינו אני וחברי קבוצתי מלכתחילה לבחור בעדות של ניצולת שואה נקבה מכיוון שרצינו דווקא לבחור בדמות נקבה שתעצים את המין הנשי ובכדי להדגיש שלנאצים לא היה מוסר ומצפון מפני לבצע רצח של אפילו ילדים קטנים וחסרי ישע, החשיבה על דווקא לבחור בדמות של נקבה שבזמן השואה הייתה עוד ילדה, באה דווקא משותפת קבוצתי לפרויקט וממש אהבתי אותו ותמכתי בו.

לאחר כתיבת העדות ולאחר שהתקדמנו בפרויקט בשלביו, הגענו לשלב תכנון הסרט.

אני הייתי אחראי על כתיבת התסריט, והיו לי כמה קשיים שהיו בחלק מהעדות שעליו רצינו לעשות בשלב כתיבת התסריט, לא ידעתי איך החלק מהעדות שהיה לי מתוכנן בראש, להביא אותו לידי ביטוי בכתיבת הטקסט. הייתי מאוד מצוברח לגבי זה ומאוד לחוץ מפני שיום הצילומים שסוכם קרב ובא, אז התייעצתי עם חברי לקבוצה מה לעשות והם החליטו לעזור לי ויום אחד לאחר שעות בית הספר, פתחנו זום ובו כתבתנו את התסריט ביחד כל חברי הקבוצה, כתיבת הטקסט מאוד זרמה וזה מאוד הקל עליי והוריד לי מועקה מן הלב.

ולאחר שהכל היה מוכן ויום הצילומים הגיע, נתקלנו בבעיה קלה, היינו זקוקים לדמות של אבא של חווה בתור אדם זקן בתקופה שלנו, אך לאור מחסור בשחקנים והשחקנים היו בני נוער, לא ידענו איך לצלם את אבא של חווה.

אך לפתע חשבתני על רעיון שניקח שחקן שהוא בן נוער, ונלביש אותו כמו מבוגר, ונשים לו טלך על הראש שייתן קונוטציה של אדם מבוגר. מאוד שמחתי שמצאנו דרך לפתור את הבעיה של מציאת הדרך לצלם את הדמות בייחוד שזה היה רעיון שלי.

דבר שעזר לנו מאוד בתכנון הסרט הוא העצות וההכוונה של שיעור שעזר לנו למקסם את יכולתנו.

דבר נוסף הוא שביום הצילומים היו זקוקים לצלם בשני מקומות שונים, ואמא של אחד מחברי הקבוצה התנדבה מיד להסיע אותנו, דבר שאיחד אותנו וריגש אותי מאוד.

לאחר כל היום המפרך הזה והתקופה הארוכה של הפרויקט, אני מאוד מרוצה מהתוצר הסופי של הסרט ומאוד שמח שכל חברי הקבוצה שיתפו פעולה ושהצלחנו להנגיש ולחשוף עדות של ניצולת שואה לבני נוער.

רפלקציה:

שם התלמיד: ליאור בר אל

בתחילת הפרויקט הקבוצה הייתה ממש מבולגנת ולא ידענו ממה להתחיל ואיך לעשות כל דבר. עם הזמן הבנו שאם לא נשתף פעולה ונעבוד יחד כצוות הסרטון לא יצא לפועל. בהתחלה נתקלנו בעדות של חווה וידענו שעליה נעשה את הפרויקט משום שהעדות שלה ממש חדרה ללבנו והתחברנו ממש לסיפור שלה. לאחר הבחירה התחלנו ותאמנו ציפיות לביצוע הפרויקט. הכל הלך כמו שצריך, יצא לנו בדיוק כמו שרצינו והיינו מרוצים מהסרטון שיצא לנו.

במהלך הפרויקט נהיינו חברים יותר טובים והיה לנו כיף לעבוד ביחד. למדתי על עצמי שאני יודע לעבוד בקבוצה ולשתף פעולה בצורה נכונה, למדתי להקשיב ולקבל עצות ודעות שונות. בנוסף למדתי גם לשחק וגם נחשפתי לתחום הצילום והעריכה.

הגורמים שעזרו לנו והשפיעו על הביצוע הם כמובן המורים שלנו אורליה, דוד, ואלונה שכל אחד מהם תרם מעל ומעבר. אלונה ליוותה אותנו לאורך כל הפרויקט ודאגה שהכל ילך כשורה, דוד סייע לנו בעריכה ובצילום ואורליה מאוד עזרה לנו בצילומים שהביאה את הבת שלה להשתתף בצילומים.

המסקנה שלי היא שלדעת לעבוד בעבודת צוות זה הדבר הכי חשוב בפרויקטים ועבודות קבוצתיות. זה עזר לנו בכך שהתגבשנו והפכנו לחברים טובים יותר של אחד עם השני.

רפלקציה:

שם התלמידה: שני אברג'יל

בתחילת הפרויקט העדפתי לעבוד לבד ולהיות בשליטה מלאה על הכל, אבל בהמשך הבנתי שאני צריכה את העזרה שכל חבריי הקבוצה, בלעדיהם לא הייתי מצליחה לעשות את הכול לבד.

במהלך הכנת הסרטון גיליתי על עצמי שאני יותר יצירתית ממה שחשבתי ושיש לי רעיונות מיוחדים שאני יכולה להשתמש בהם לסרטון.

בתחילת הפרויקט היה קשה כי לא באנו בראש פתוח, אולם עם הזמן הבנו שאנחנו ממש מסתדרים טוב יחד ועם הזמן הכול ענה על הציפיות שלנו והיו מרוצים.

רצינו להפיק סרטון שיחבר את הנוער של היום לנושא השואה שהם יבינו שחשוב לזכור ולא לשכוח את מה שהתרחש באותה תקופה.

הסרטון הקצר מראה את העדות של חווה וחווית הצפייה היא עצומה ומשמעותית והיא מעבירה בצורה הטובה ביותר את נושא השואה לנוער. כיום הנוער כבר לא יכול לשבת מול הטלוויזיה במשך ארבע שעות רצופות ולצפות בסרט בנושא השואה. הסרטון הוא באורך של כשלוש דקות והוא מעביר את העדות ומסר בצורה הטובה ביותר.

הגורמים שסייעו לנו במהלך הפקת הסרטון ועזרו לנו לתאם צפיות היו המורים שלנו, אלונה סייעה לנו בהבאת התלבושות, אורליה המחנכת שלנו שהביאה את הבת שלה לטובת הסרטון ודוד שנתן לנו טיפים בעריכה בסופו של דבר אנו מרוצים מהתוצר הסופי של הסרטון.